

Arrest

nr. 65 346 van 2 augustus 2011
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 1 juni 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 28 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. DEVLOO, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 11 maart 2011 het Rijk binnen en dienden op 11 maart 2011 een asielaanvraag in. Op 5 mei 2011 werd voor beiden een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer R. A. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees en bezit u het Servische staatsburgerschap. U bent afkomstig uit Preshevë (Zuid-Servië). U bent niet politiek actief. U heeft evenmin deelgenomen aan het gewapende verzet van etnische Albanezen tegen de Servische autoriteiten. Op 8 maart 2009 huwde u traditioneel met A. A. (O.V.6.780.725). Rond 15 december 2008 vertrok u op bezoek naar uw oom, Muharrem Haliti, in het dorp Pasjak (gemeente Gjilan; Kosovo). Twee dagen later, op 17 december 2008, vernam u dat in Preshevë negen etnische Albanezen waren gearresteerd. Er werden toen tevens

in verschillende woningen huiszoeken door de gendarmerie verricht. Ook uw ouderlijke woning werd doorzocht door de gendarmerie. Men zou hierbij naar u hebben gevraagd. Uw echtgenote geraakte door het hele gebeuren getraumatiseerd. U vernam niet veel over het hele gebeuren van uw familieleden, maar besloot dat het beter was in Kosovo te blijven. In Kosovo werkte u op onregelmatige basis op verschillende locaties. Na een verblijf van een jaar in Kosovo begreep u dat een permanent verblijf niet mogelijk was omdat u niet genoeg werk had. Uw echtgenote bezocht u regelmatig in Kosovo, maar verbleef verder in Zuid-Servië. Omdat uw echtgenote intussen zwanger was, besloot u officieel te huwen. U betaalde een smokkelaar om u illegaal naar Preshevë te brengen. Op 27 januari 2011 ondertekende u uw huwelijkscontract in Preshevë. Dezelfde dag keerde u illegaal terug naar Kosovo. Uw identiteitskaart en paspoort liet u thuis in Preshevë achter. Gezien u in Kosovo onvoldoende werk had en gezien u zich in Servië niet veilig voelde, besloot u om samen met uw echtgenote op illegale wijze naar België te komen waar u op 11 maart 2011 een asielaanvraag indiende. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw Servische rijbewijs (d.d. 8 februari 2008), een kopie van uw huwelijksakte (d.d. 31 januari 2011) en een kopie van uw nationaliteitsbewijs (d.d. 8 maart 2011). Na uw gehoor legde u op 28 april 2011 ter staving van uw asielaanvraag nog volgende bijkomende documenten neer: een kopie van uw Servische identiteitskaart (d.d. 28 oktober 2008), een kopie van de Servische identiteitskaart van uw echtgenote (d.d. 2 februari 2011), een brief van de v.z.w. Samusocial, waarin wordt gesteld dat uw echtgenote vermoedelijk aan een posttraumatisch stressyndroom lijdt en een terugkeer naar haar land af te raden is (d.d. 21 april 2011), een kopie van de gynaecoloog met de vermoedelijke bevallingsdatum van uw echtgenote (d.d. 18 april 2011) en een kopie van een medisch verslag waarin wordt verwezen naar een opname van uw echtgenote op 23 februari 2009 in het ziekenhuis van Preshevë (d.d. 18 april 2011).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er te worden gewezen op het feit dat het hoogst merkwaardig is dat, hoewel u verklaarde over een Servisch reispaspoort te hebben beschikt, u dit document niet neerlegde. Ook uw echtgenote, A. A., beschikte over een paspoort. Jullie lieten deze documenten achter bij uw familie in Preshevë omdat u illegaal naar België zou zijn gekomen (CGVS, p. 4-5; p. 7). U stelde dat u misschien originele documenten zou kunnen laten opsturen (CGVS, p. 8), maar dat het toch moeilijk zou zijn om dergelijke documenten op te sturen omdat uw ouders oud zijn en u niet wist of uw broer dit kon doen (CGVS, p. 10). U kreeg voor het opsturen van de gevraagde documenten de tijd tot 23 april 2011 (CGVS, p. 11). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u deze documenten vooralsnog, hoewel de termijn reeds geruime tijd verstreken is, niet heeft voorgelegd noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan. Er kan nochtans redelijkerwijze van een asielzoeker verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven, temeer daar uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u zowel telefonisch als via internet met uw familie in Servië contact onderhoudt (CGVS, p. 3). Bovendien legde u op 28 april 2011 wel een kopie van uw identiteitskaart en de identiteitskaart van uw echtgenote neer, evenals een medisch verslag voor uw echtgenote. Er zijn bijgevolg serieuze aanwijzingen dat u bewust uw Servische paspoort achterhoudt, omdat hierop eventueel informatie zou kunnen staan, zoals ondermeer de plaats en de datum van afgifte of eventuele stempels, die niet meteen met de door u afgelegde verklaringen strookt. Door het niet neerleggen van deze documenten wordt uw algemene geloofwaardigheid ondermijnd.

Voorts heeft u de door u beweerde huiszoeking in uw woning in de loop van december 2009, meer bepaald op 17 december 2008, niet aannemelijk gemaakt. U slaagde er immers niet in overtuigende bewijsstukken neer te leggen betreffende de huiszoeking in uw woning in december 2008. U en uw echtgenote verklaarden in dit verband dat deze huiszoeking voor uw echtgenote een dermate traumatiserende gebeurtenis was, dat ze hiervoor meteen medische verzorging nodig had. Ze werd onmiddellijk in het ziekenhuis opgenomen (CGVS, p. 9; CGVS echtgenote, p. 6). Aan uw echtgenote werden van deze ziekenhuisopname en de medische behandeling achteraf bewijsstukken gevraagd. Uw echtgenote engageerde zich om dergelijke bewijsstukken neer te leggen (CGVS echtgenote, p. 8; p. 11). Er dient evenwel wederom vastgesteld te worden dat jullie op één document na (cf. infra) deze documenten evenmin hebben voorgelegd noch dat jullie een plausibele verklaring hebben meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het ontbreken ervan. U legde weliswaar een medisch attest d.d. 18 april 2011 neer waaruit blijkt dat uw echtgenote op 23 februari 2009, i.e. ongeveer twee maanden na de door u beweerde huiszoeking, in het ziekenhuis van Preshevë opgenomen werd. Er dient, wat dit

attest betreft, evenwel te worden opgemerkt dat dit attest geen uitsluitsel geeft over de oorzaak van haar medische problemen. Bovendien blijkt uit dit document geenszins dat uw echtgenote eveneens in december 2008 opgenomen werd. Het is overigens hoogst merkwaardig dat jullie er blijkbaar wel in slaagden een opname van februari 2009 aan te tonen, maar niet de opname van december 2008. Dit zet dan ook de geloofwaardigheid van deze ziekenhuisopname - en bijgevolg tevens de aanleiding ervan, i.e. de huiszoeking - op de helling. Het feit dat uw echtgenote sinds de door jullie beweerde huiszoeking tussen Servië en Kosovo pendelde en niet probeerde zich, net zoals u, permanent in Kosovo te vestigen, doet verder afbreuk aan het door haar beweerde trauma naar aanleiding van de huiszoeking. Ze verklaarde immers tevens dat ze door hetgeen ze tijdens de huiszoeking meemaakte tegenwoordig niet meer naar Servië terug kan (CGVS echtgenote, p. 5; p. 8; p. 11). Daarnaast stemmen uw verklaringen niet overeen met de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie. De oorzaak van deze huiszoeking was volgens u de arrestatie van negen etnische Albanezen uit Preshevë en hierbij werd ook bij u een huiszoeking verricht (CGVS, p. 8-9). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat de arrestatie op 26 december 2008 plaatsvond. Het ging om tien etnische Albanezen die gearresteerd werden op verdenking van misdrijven, namelijk moorden, ontvoeringen, verkrachtingen die ze zouden hebben gepleegd in Gjilan (Republiek Kosovo) tijdens de Albanese opstand in Kosovo in 1998-1999, of van verboden wapenbezit (zie documenten bij het administratieve dossier). U verklaarde dat u nooit illegale wapens bezat en dat noch u, noch uw familie of schoonfamilie banden hadden met het gewapende verzet van etnische Albanezen tegen de Servische overheid (CGVS, p. 8-10). Gevraagd naar de namen van de gearresteerde Albanezen verklaarde u er geen enkele te kennen, noch iemand van deze mensen persoonlijk te hebben gekend (CGVS, p. 9). Uw naam komt evenmin voor op de lijst van personen die door de Servische autoriteiten gezocht worden. In het licht van deze elementen blijkt bijgevolg dat er geen enkele overeenkomst kan worden geconstateerd tussen die arrestaties en uw persoonlijke situatie. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook ernstig de geloofwaardigheid van de door u beweerde huiszoeking en van het door uw echtgenote opgelopen ernstige trauma naar aanleiding hiervan (CGVS, p. 8).

Gezien u de huiszoeking in december 2008 geenszins aannemelijk gemaakt heeft, komt de geloofwaardigheid van uw vrees dat u naar aanleiding van de arrestatie van de negen Albanezen in december 2008 misschien ook gezocht werd fundamenteel op de helling te staan (CGVS, p. 9). De door u neergelegde huwelijksakte, uitgereikt te Preshevë op 31 januari 2011, doet eveneens afbreuk aan uw bewering door de Servische autoriteiten gezocht te worden. Luidens uw verklaringen kon u **zonder problemen persoonlijk uw huwelijk officieel bij de gemeente Preshevë registreren** (CGVS, p.4). Uw bewering dat u daarvoor voor een korte tijd illegaal in Zuid-Servië moest vertoeven is geenszins in overeenstemming te brengen met de gevolgde officiële registratieprocedure. Het feit dat u probleemloos uw huwelijk officieel in Servië laat registreren ondermijnt op zich reeds fundamenteel de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees. Volledigheidshalve kan er nog op gewezen worden dat u evenmin enige concrete aanwijzing had waaruit blijkt dat u door de Servische autoriteiten gezocht zou worden. Het is immers opvallend dat u er niet in slaagde enig document van de Servische politie/gendarmerie en/of de Servische gerechtelijke autoriteiten neer te leggen waaruit blijkt dat u effectief gezocht werd/wordt.

U voegde tot slot nog toe niet naar Servië terug te kunnen keren omdat u zich onveilig voelt door de aanwezigheid van de Servische gendarmerie in uw regio en de arrestatie van negen etnische Albanezen eind 2008 (CGVS, p. 11). Wat de algemene situatie in uw regio betreft dient inderdaad te worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat deze regio te kampen heeft met een doorgedreven militarisering, waarbij de aanwezigheid en het optreden van de Servische gendarmerie – een paramilitaire politie-eenheid die in 2001 werd opgericht – in het bijzonder heel wat weerstand oproept bij Albanese bewoners van de regio, die hen percipiëren als zijnde agressief en intimiderend. Dit is deels te wijten aan het feit dat zij zwaarbewapend in militaire uitrusting circuleren in de regio. Er zijn in het verleden ook gevallen geweest waarbij deze gendarmerie effectief haar boekje te buiten is gegaan in hun gedrag ten aanzien van Albanese burgers. Hiertegen werd ook uitvoerig en herhaaldelijk geprotesteerd. Lokale Albanese politieke leiders brachten dit meermaals ter sprake in hun contacten met de media en met nationale en internationale organisaties, alsook in hun overleg met de Servische regering. Volgens hen kadert dit zelfs in een strategisch plan van de Servische autoriteiten om de etnisch Albanese bevolking uit de regio te verdrijven. Langs Servische zijde wordt hierbij evenwel steevast verwezen naar de noodzaak van de aanwezigheid van deze eenheid voor de stabiliteit en vrede in de regio. Aldus zijn uw verklaringen over (het algemeen functioneren van) deze gendarmerie niet in tegenspraak met objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Deze

situatie geeft evenwel op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van Vluchtelingenconventie. Ze is evenmin van die aard dat er sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moet er ook sprake zijn van een individuele (gegronde) vrees voor vervolging, hetgeen, wat u betreft, geenszins het geval is, gezien er aan de door u beweerde problemen, zoals hierboven reeds bleek, geen geloof kan worden gehecht.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit, staatsburgerschap, afkomst en burgerlijke staat staan niet ter discussie. Wat betreft het attest van een therapeut van de v.z.w. Samusocial in Brussel, waarin wordt gesteld dat uw echtgenote vermoedelijk aan posttraumatische stress lijdt te wijten aan een gebeurtenis in uw land van herkomst, kan opgemerkt worden dat dit document opgesteld werd na een gesprek met uw echtgenote. Een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Gelet op alle bovenstaande vaststellingen, kan niet besloten worden dat de door jullie ingeroepen medische problemen van uw echtgenote verband houden met de criteria vermeld in artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw A. A. (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanese en bezit u het Servische staatsburgerschap. U bent afkomstig uit Ternovc in de gemeente Bujanovc (Zuid-Servië). Na uw traditioneel huwelijk met R. A. (O.V.6.780.725) verbleef u bij uw schoonouders in het dorp Rahovec in de gemeente Preshevë. Rond 27 december 2008 werden in verschillende woningen huiszoeken uitgevoerd. Ook de woning van uw schoonouders werd doorzocht door de gendarmerie. Men vroeg hierbij naar uw echtgenoot, die op dat ogenblik op bezoek was bij zijn oom in Kosovo. Tijdens de huiszoeking werd u verkracht. U verloor op een bepaald moment het bewustzijn. U kwam bij in een ziekenhuis in Preshevë waar uw schoonvader u naartoe had gebracht. U contacteerde vanuit het ziekenhuis uw echtgenoot in Kosovo en vertelde hem over het gebeuren. Uw echtgenoot besloot in Kosovo te blijven. Daags na het incident verliet u het ziekenhuis. U heeft sinds het incident last van geheugenproblemen. U bezocht een familiearts die u kalmeermiddelen voorschreef. Een psycholoog of psychiater bezocht u niet omdat uw echtgenoot er niet bij kon zijn. U pendelde sinds de huiszoeking voortdurend tussen Zuid-Servië en Kosovo waar u uw echtgenoot bezocht. Omdat u intussen zwanger raakte besloten jullie uw huwelijk officieel te maken. Op 27 januari 2011 kwam uw echtgenoot stiekem naar Preshevë om bij de gemeente een huwelijkscontract te ondertekenen. Nadien keerde hij terug naar Kosovo. U was zwanger, uw echtgenoot durfde niet naar Preshevë terug te keren en een verblijf in Kosovo leek, omwille van uw zwangerschap en de noodzaak u medisch op te volgen, niet mogelijk. Jullie kwamen daarom op 9 maart 2011 illegaal naar België. Op 11 maart 2011 heeft u een asielaanvraag ingediend. Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van uw Servische nationaliteitsakte (d.d. 31 januari 2011) neer. Na uw gehoor op het Commissariaat-generaal legde u op 28 april 2011 een kopie van uw Servische identiteitskaart neer (d.d. 2 februari 2011).

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot, R. A., werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:”

De beslissing inzake R. A. wordt integraal hernomen en verder wordt besloten:

“Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ook het door u neergelegde document kan geen ander licht werpen op de bovenstaande beslissing. Uw nationaliteitsattest bevestigt enkel uw Servisch staatsburgerschap, dat door mij niet betwist wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen twee verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

Verzoekers voegen bij de verzoekschriften nieuwe stukken met name fotokopieën van hun identiteitskaarten en paspoorten, een fotokopie van een attest van 8 februari 2010 dat stelt dat verzoeker van 28 november 2000 tot 22 mei 2001 lid was van het *“Leger voor de onafhankelijkheid van Preshevë, Medvegje en Bujanoc”* (UCPMB), een medisch attest ziekenhuis Presevo van 14 mei 2011 en een attest van psycholoog Julien Dupuis van 21 april 2011. Ter terechtzitting wordt een bijkomende medisch attest neergelegd met onleesbare datum.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. Verzoekers beroepen zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet; in een tweede middel op de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet juncto artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) met betrekking tot bescherming van de privacy en het gezinsleven; in een derde middel op de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet juncto artikel 3 EVRM met betrekking tot het verbod van foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen en in een vierde middel op de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet juncto artikel 10 EVRM met betrekking tot de vrijheid van mening.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake de beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over een gebonden bevoegdheid, namelijk over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vreemdelingenwet)) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet).

Verzoekers beperkten zich tot de opsomming van artikel 8 en 10 EVRM. Ze geven hierbij niet aan waarom de al dan niet toekenning van de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming een schending kan inhouden van artikel 8 EVRM, noch waarom een beslissing van een Belgische asielinstantie een schending inhoudt van artikel 10 EVRM omdat *“verzoeker deelnam aan het gewapende verzet van etnische Albanezen tegen de Servische autoriteiten”* en de mening van *“verzoeker niet wordt getolereerd in Servië”*. De schending van artikel 8 en 10 EVRM zijn niet dienstig aangevoerd. Daarbij dient te worden benadrukt dat bij huidig beroep tegen een beslissing van de CGVS zonder terugleidingsmaatregel, uitsluitend uitspraak wordt gedaan over de erkenning van de

hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers (cfr. RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Waar artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C- 465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. De bewijslast rust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling en dit geldt ook voor de ernst van de gevreesde vervolging, die een essentieel onderdeel is van de hoedanigheid van vluchteling. De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991, blz. 72). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

5. Verzoeker legt thans een attest neer van het UCPMB dat stelt dat verzoeker toen hij 14 jaar oud was (van 14 ½ jaar tot begin 15 jaar) lid zou geweest zijn van deze militia. Verzoeker stelt dat dit stuk wel degelijk bewijst dat hij heeft deelgenomen aan het gewapende verzet van etnische Albanezen tegen de Servische autoriteiten. Verzoeker stelt tevens dat de Servische gendarmerie ex-leden van de UCPMB viseert, dat men bij de huiszoeking wel degelijk op zoek was naar verzoeker en naar hem heeft gevraagd, en dat hij sindsdien nooit meer is teruggekeerd naar Preshevë, wat aantoont dat er wel degelijk sprake is van een gegronde vrees voor vervolging.

5.1. Aangezien verzoekers hun asielrelaas geheel steunen op een huiszoeking in december 2008 die werd uitgevoerd in het kader van de arrestatie van de etnische Albanezen en die, naar verzoeker vernam op 17 december 2008, ook deelgenomen hadden aan de oorlog kan verwacht worden dat verzoekers aantonen dat deze huiszoeking plaatsvond. Er dient te worden benadrukt dat het niet volstaat louter documenten neer te leggen zonder aannemelijk te maken dat deze nuttig, waarachtig en betrouwbaar zijn. De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerlei knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Daargelaten dat verzoeker het UCPMB-certificaat, dat al op 8 februari 2010 werd uitgereikt, nu pas neerlegt, staat dit attest haaks op verzoekers uitdrukkelijke verklaringen geen politieke sympathieën te hebben gehad, geen politieke activiteiten te hebben ondernomen en nooit op een of andere manier het verzet te hebben geholpen (vragenlijst DVZ verzoeker p. 3 en gehoorverslag verzoeker p. 4). Aldus ontkent verzoeker zelf de authenticiteit van het attest. Immers kan niet aangenomen worden dat verzoeker een deelname aan de gewapende strijd van het UCPMB op zeer jonge leeftijd, zou kunnen vergeten wanneer hiernaar uitdrukkelijk gevraagd wordt. Waar het verzoekschrift stelt dat het "*duidelijk is dat de mening van verzoeker niet getolereerd wordt in Servië*" kan uit verzoekers verklaringen "*is er iemand in uw familie die politiek actief is? neen. Heeft u politieke sympathieën of activiteiten, nu of ooit gehad? Pf, neen. Heeft u ooit op een of andere manier het gewapend verzet geholpen? Neen*" (CGVS-verhoor p. 4) slechts blijken dat hij geen politieke mening geuit heeft of heeft. De verwijzing naar artikel 10 EVRM is ook op dit punt minstens hypothetisch. Het neerleggen van gefabriceerde documenten ondergraaft verzoekers geloofwaardigheid. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert worden geen redenen aangegeven waaruit enigszins kan blijken dat verzoeker in de negatieve aandacht stond van zijn nationale overheid, laat staan persoonlijk vervolgd te zijn. Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat de Raad niet inziet waarom verzoeker zich verbindt aan het lot van 9 UCK-leden (en niet UCPMB-leden zoals verkeerdelijk wordt gesteld), die zware (oorlogs)misdaden hebben gepleegd terwijl hijzelf duidelijk niet deelnam aan de oorlog en dus geen misdrijven heeft begaan.

5.2. Tot slot kan worden aangemerkt dat het CGVS op basis van uitvoerige landeninformatie (zie objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier) niet betwist dat de Servische politie

intimiderend optreedt, noch dat routinematig huiszoeken worden uitgevoerd naar verboden wapenbezit. Wel wordt uit deze informatie afgeleid dat dit thans niet leidt tot vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag. Verzoeker weerlegt geenszins de essentie van de bestreden beslissing en toont niet aan dat een vrees naar aanleiding van de huiszoeking -in zoverre geloofwaardig, quod non-gegrond is. Dit klemmt te meer nu verzoeker nog een tiener was tijdens de oorlog en geen verboden wapen in bezit had, en verzoekers voorts met vertrouwen beroep op zijn overheid deden voor administratieve kwesties en hun huwelijk. Verzoekers komen niet verder dan persoonlijke vermoedens en beperken zich tot enkele summiere bewering en tot algemene beschouwingen, maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. De vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

5.3. Verzoekster legt bijkomende medische attesten voor ter adstructie van de verkrachting tijdens de huiszoeking. Vooreerst dient te worden herhaald dat verzoekers geen huiszoeking aannemelijk maken zodat de hieruit afgeleide gevolgen voor verzoekster niet kunnen overtuigen. Verzoekster legt een fotokopie van een medisch certificaat van 14 mei 2011 neer waarbij wordt verklaard dat verzoekster op 23 februari 2009 onderzocht werd over klachten van hoofdpijn, misselijkheid en overgeven. Dit medisch certificaat, op vraag van verzoekster uitgereikt ("*est délivré à la demande d'un membre de la famille et lui sert pour régulariser son status médical à l'étranger*") herneemt het attest van 18 april 2011 dat na het gehoor op het CGVS werd neergelegd. Het heeft betrekking op hetzelfde medisch bezoek van 23 februari 2009, is opgesteld in gelijkaardige bewoordingen en is afkomstig van dezelfde dokter van het "*Institution de santé à Preservo XXV*". De Raad wijst er dan ook op dat ook dit attest het bezoek betreft van 23 februari 2009, d.i. ongeveer twee maanden na de beweerde huiszoeking en verkrachting, waarbij enkel melding gemaakt wordt van algemene klachten en courante zwangerschapssymptomen en waaruit geenszins blijkt dat verzoekster in december 2008 werd gehospitaliseerd, noch dat ze werd verkracht. Voor het overige herneemt de Raad de redenen die werden aangehaald in de bestreden beslissing en niet werden weerlegd, en benadrukt dat verzoekster niettegenstaande haar man in Kosovo werkte, hem niet heeft gevolgd en evenmin bescherming zocht in Servië.

Het tweede medische document dateert van 21 april 2011 en is afkomstig van een psycholoog van het centrum samusocial de Bruxelles is opgesteld op vermoedens ("*semble démontrer*") en berust geheel op verzoeksters verklaringen. Ook het medisch getuigschrift neergelegd ter terechtzitting bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Dienst Vreemdelingenzaken, verbindt verzoeksters trauma's aan het gebeuren in 2008 waarbij verkeerdelijk wordt gesteld dat dit een oorlogssituatie betrof. Ook dit stuk is geen nieuw element in de zin van artikel 39/76, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet. De medische attesten kunnen bezwaarlijk de waarachtigheid van het asielrelaas aantonen, noch de geloofwaardigheid ervan herstellen. De door de commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdigheden, vaagheden en omissies raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven.

De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten. De bijkomende stukken kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

5.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

6. Nopens de subsidiaire bescherming

6.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6.2. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers hun verklaringen

noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

6.3. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV 72 546 / IV en RvV 72 448 / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK